

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**ARCHER, JEFFREY**

**Flica risipitoare/ Jeffrey Archer;** în românește de Doina Cerăceanu. - București : Editura Vivaldi, 2019  
ISBN 978-973-150-150-5

I. Cerăceanu, Doina (trad.)

821.111

THE PRODIGAL DAUGHTER by JEFFREY ARCHER

Copyright © Jeffrey Archer 1982

[www.jeffreyarcher.com](http://www.jeffreyarcher.com)

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă (scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele) în scop comercial sau gratuit fără acceptul prealabil al Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului, reprezintă încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește conform reglementărilor actuale.  
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii VIVALDI.

# Jeffrey ARCHER

*Prolog*

## FIICA RISIPITOARE

În românește de:

DOINA CERĂCEANU

Editura VIVALDI

## TRECUTUL

1934 - 1968

### 1

Nu fusese o naștere ușoară, dar nimic până atunci n-a fost ușor pentru Abel și Zaphia Rosnovski și, în felul lor, amândoi ajunseseră la înțelepciunea de a lua viața așa cum era. Abel își dorise un fiu, un moștenitor, care într-o bună zi avea să fie președintele grupului de hoteluri Baron. Abel era sigur că, atunci când va veni vremea ca fiul său să preia conducerea, numele de Baron va sta alături de Ritz și Statler, iar rețeaua de hoteluri Baron va fi cea mai largă din lume. Abel străbătea în sus și în jos coridorul cenușiu ai spitalului St. Luke așteptând să audă primul strigăt, iar ușorul său șchiopătat devenea tot mai pronunțat cu fiecare oră ce trecea. Din când în când răsucea brățara de argint de la încheietura mâinii și se uita lung la numele gravat atât de clar pe ea. S-a răsucit pe călcâie ca să măsoare din nou holul cu pașii când l-a văzut pe doctorul Dodek îndreptându-se spre el.

— Felicitări, domnule Rosnovski, i-a spus medicul.

— Mulțumesc, i-a răspuns Abel nerăbdător.

— Aveți o fată superbă, a adăugat doctorul când a ajuns lângă el.

— Mulțumesc, a repetat Abel cu o voce slabă încercând să nu-și trădeze dezamăgirea. L-a urmat apoi pe obstetrician spre capătul coridorului până în holul din fața salonului



nou-născuților. Dincolo de geam era un șir de chipuri boțite. Doctorul a făcut semn spre unul din ele, primul născut al lui Abel. Spre deosebire de ceilalți, degetele-i mici erau strânse într-un pumn foarte încheștat. Abel citise undeva că un copil cu greu ar putea să facă asta înainte de a împlini cel puțin trei săptămâni. A zâmbit plin de mândrie.

Mama și fiica au rămas la spitalul St. Luke încă șase zile și Abel le-a vizitat în fiecare dimineață, dar își părăsea hotelul numai după ce se servea ultimul mic-dejun, iar după-amiaza aștepta până pleca ultimul client de la prânz. Telegrama, flori și felicitările recent intrate în modă înconjurau patul cu tăblii de fier al Zaphiei, aducând o dovadă în plus că și ceilalți se bucurau de nașterea copilului. În cea de a șaptea zi mama și fetița, care încă nu avea un nume – Abel se gândise la șase nume de băieți – s-au reîntors acasă.

Când fiica lor a împlinit două săptămâni s-au hotărât să-i spună Florentyna, după sora lui Abel. După ce fetița a fost instalată în camera copiilor amenajată la ultimul cat, Abel petrecea ore în șir uitându-se la ea, veghindu-i somnul și deșteptările, știind de acum înainte că trebuie să lucreze și mai mult decât în trecut spre a asigura viitorul copilului. Era hotărât ca Florentyna să pornească în viață mai bine decât el. Să nu aibă parte de mizeriile și privațiunile copilăriei lui sau de umilința de a sosi pe Coasta de Est a Americii ca imigrant cu doar câteva ruble rusești lipsite de valoare, cusute în căptușeala hainei de la unicul său costum.

Se va îngriji ca Florentyna să primească toată educația care lui îi lipsise, nu atât pentru că el s-ar plânge prea mult din cauza asta. Franklin D. Roosevelt locuia la Casa Albă, iar micul grup hotelier al lui Abel părea că va supraviețui depresiunii economice. America fusese bună față de acest imigrant.

Ori de câte ori stătea singur cu fiica lui în camera copiilor de la catul de sus obișnuia să mediteze la trecutul lui și să viseze la viitorul ei.

Când sosise pentru prima oară în Statele Unite își găsise o

slujbă într-o mică măcelărie, în partea de est a New York-ului, unde a lucrat doi ani buni până a fost angajat ca piccolo la hotelul Plaza. Chiar din prima zi, Sammy, bătrânul *maître d'hôtel*, îl tratase ca pe cea mai de jos specie de viață. După patru ani, un negustor de sclavi ar fi fost impresionat de munca și orele suplimentare de neimaginat pe care această „cea mai de jos specie de viață” le făcuse pentru a se ridica la rangul atât de înalt de ajutor al lui Sammy și ospătar șef în Salonul de Stejar. În timpul acelor ani îndepărtați Abel petrecea cinci zile din săptămână aplecat asupra cărților la Universitatea Columbia, iar serile, după ce se termina cu servitul cinei, citea până la miezul nopții.

Rivalii lui se întrebau dacă mai avea timp să doarmă.

Abel nu era sigur cum îl va ajuta diploma recent obținută, de vreme ce el era tot ospătar la mesele din Salonul de Stejar de la Hotelul Plaza. Răspunsul l-a dat în locul lui un texan cu numele Davis Leroy, care-l urmărise pe Abel timp de o săptămână cum își servea clienții plin de zel. Apoi, domnul Leroy, proprietar a unsprezece hoteluri, i-a oferit slujba de director adjunct la Richmond Continental din Chicago, având ca unică responsabilitate conducerea restaurantelor.

Abel a fost trezit din visare și readus la prezent de Florentyna care s-a răsucit și a început să lovească în plasa pătuțului ei de copil. El i-a întins un deget pe care fiica lui l-a înhățat ca pe un colac de salvare aruncat de pe un vas ce se scufundă. Și a început să-i muște degetul cu ceea ce ea își imagina că ar fi dinții...

Când a sosit pentru prima oară în Chicago, Abel a găsit Richmond Continental prost condus și în declin. Nu i-a trebuit mult să descopere de ce. Directorul, Desmond Pacey, falsifică registrele și, din cât își putea da seama Abel, probabil că asta dura de treizeci de ani. Noul director adjunct și-a petrecut primele șase luni adunând dovezile necesare pentru a-l prinde pe Pacey și apoi i-a prezentat patronului său un dosar cu toate faptele. Când Davis Leroy a văzut ce se petrecuse în spatele



lui l-a concediat imediat pe Pacey, înlocuindu-l cu noul său protejat. Această l-a îndemnat pe Abel să muncească și mai mult și să ajungă la convingerea că ar putea să schimbe situația financiară a grupului Richmond. Așa că, atunci când sora mai mare a lui Leroy a scos la vânzare cele douăzeci și cinci de procente ce le deținea din acțiunile societății, Abel a pus la bătaie toți banii pe care îi avea și le-a cumpărat. Davis Leroy a fost impresionat de atașamentul față de societate al tânărului său director și l-a numit director general al întregului grup.

Din acel moment ei au devenit parteneri, iar legătura profesională s-a transformat într-o strânsă prietenie. Abel avea să fie primul care va înțelege cât de greu îi venise texanului să-l recunoască pe polonez ca egalul său. Pentru prima oară de când se stabilise în America se simțea în siguranță și asta s-a întâmplat când și-a dat seama că texanii erau la fel de mândri ca polonezii.

Abel, totuși, nu putea să accepte ceea ce s-a petrecut după aceea. Dacă Davis ar fi avut încredere în el, dacă i-ar fi spus măcar despre întreaga gravitate a problemelor financiare cu care se confrunta grupul – cine nu avea probleme în timpul Depresiunii? – amândoi ar fi putut găsi o soluție. La vârsta de șazece și doi de ani Davis Leroy fusese informat de bancherii săi că suma cu care s-a depășit contul din bancă nu mai era acoperită de valoarea hotelurilor sale, așa că aveau nevoie de noi garanții pentru a încuviința plata salariilor pe luna viitoare. Ca răspuns la ultimatumul băncii, Davis Leroy luase cina în tăcere cu fiica lui și se retrăsese în apartamentul prezidențial de la etajul al doisprezecelea cu două sticle de Bourbon. Apoi deschisese fereastra și sărise. Abel n-avea să uite niciodată cum a stat pe Michigan Avenue, la colțul străzii la patru dimineața, pentru a identifica un cadavru pe care nu l-a putut recunoaște decât după jacheta pe care mentorul său o purtase în seara precedentă. Locotenentul care cerceta împrejurările morții menționase că era cea de a șaptea sinucidere petrecută în Chicago în ziua aceea. Asta nu a ajutat la nimic. Cum ar

fi putut polițistul să știe cât de mult făcuse Davis Leroy pentru el sau cât de hotărât era el să-i răsplătească prietenia pe viitor? Într-un testament făcut în grabă Davis lăsase restul de șaptezeci și cinci de procente din stocul de la Richmond Group directorului său adjunct, scriindu-i lui Abel că, deși acum nu mai aveau nicio valoare, totuși, devenind proprietarul în proporție de sută la sută al societății, ar putea să aibă șanse mai mari când va negocia noii termeni cu banca.

Florentyna și-a deschis ochii și a început să țipe. Abel a luat-o în brațe cu dragoste, ca imediat să-și regrete gestul când i-a simțit fundulețul rece și umed. A schimbat-o rapid ștergând-o cu grijă și a înfășat-o în scutecul pliat sub formă de triunghi, care-i permitea să nu recurgă la niciun ac de siguranță. Orice moașă ar fi fost nevoită să-i recunoască îndemânarea. Florentyna și-a închis ochii și și-a reluat somnul cu capul sprijinit pe umărul tatălui.

— Plod nerecunoscător, a murmurat el plin de tandrețe, sărutând-o pe obraz.

După funeraliile lui Davis Leroy, Abel fusese la Kane și Cabot, banca grupului Richmond din Boston și l-a rugat stăruitor pe unul din directori să nu scoată la vânzare cele unsprezece hoteluri. A încercat să-l convingă că, dacă banca îl va susține, el va putea cu timpul să ajungă la o balanță pozitivă. Dar tânărul spilcuit și glacial, așezat la biroul scump s-a dovedit inabordabil. „Trebuie să acționez în interesele băncii”, se scuza el. Abel n-avea să uite niciodată umilința la care fusese supus, trebuind să i se adreseze unui tânăr de vârsta lui cu „sir” și să plece de la el cu mâinile goale. Omul, probabil, că avea sufletul unui registru de plăți, de vreme ce n-a înțeles câtă lume va fi afectată de hotărârea lui. Abel și-a promis, pentru a o suta oară, că într-o zi i-o va plăti domnului William Kane, din „Ivy League”<sup>1</sup>.

Abel s-a înapoiat în aceeași noapte la Chicago gândindu-se că un alt rău în viață nu i se va mai întâmpla ca, odată ajuns, să

<sup>1</sup> Grup de universități renumite din sud-estul S.U.A.



afle că Richmond Continental a ars până în temelii, iar poliția îl acuza că el ar fi autorul focului. Până la urmă s-a dovedit că incendiul a fost pus la cale de Desmond Pacey din răzbunare. Când a fost arestat, acesta și-a recunoscut repede vina, dat fiind că singurul lucru care-l interesa era doborârea lui Abel. Pacey ar fi reușit dacă n-ar fi intervenit Societatea de Asigurări care l-a salvat pe Abel. Până să se limpezească lucrurile el se întreba dacă n-ar fi fost de preferat să se afle iarăși în lagărul de prizonieri din Rusia din care evadase, ca mai apoi să se imbarce pentru America. Dar norocul i-a surâs din nou când un protector anonim, despre care Abel ajunsese la concluzia că trebuie să fi fost domnul David Maxton de la hotelul Stevens, a cumpărat grupul Richmond și i-a oferit lui Abel vechiul post de director executiv și șansa de a dovedi că poate conduce societatea cu profit.

Abel și-a reamintit cum o reîntâlnise pe Zaphia, fata atât de sigură pe ea și pe care o cunoscuse pe vaporul ce-i adusese în America. Cât de ageamiu îl făcuse ea să se simtă atunci, dar nu și când s-au văzut din nou, după ce el a descoperit că ea era ospătăriță la Stevens.

Trecuseră doi ani de atunci și, deși grupul de hoteluri care acum se numeau Baron nu reușise să aibă un profit în 1933, ei pierduseră doar douăzeci și trei de mii de dolari, mai ales datorită aniversării unui secol de la înființarea orașului Chicago, prilej cu care fusese vizitat de peste un milion de turiști dornici să participe la târgul internațional.

După ce Pacey a fost condamnat pentru incendiere, Abel n-a făcut altceva decât să aștepte să-și primească banii de la Societatea de Asigurări, după care s-a apucat să reconstruiască hotelul din Chicago. A folosit timpul ce-l avea la îndemână spre a vizita celelalte zece hoteluri din grup, concediind personalul care manifesta aceleași metehne pecuniare ca Desmond Pacey și înlocuindu-l cu alții aleși din șirurile nesfârșite de șomeri răspândiți pe tot cuprinsul Americii.

Zaphia a început să fie tot mai supărată din pricina

numeroaselor călătorii ale lui Abel, de la Charleston la Mobile, de la Houston la Memphis, verificându-și în permanență hotelurile din sud. Dar Abel și-a dat seama că, dacă voia să-și țină promisiunea față de susținătorul său anonim, nu-i rămânea decât foarte puțin timp să stea pe lângă casă, oricât de mult și-ar fi adorat el fiica. I se acordaseră zece ani ca să-și plătească împrumutul de la bancă; dacă reușea, o clauză din contract prevedea că i se va permite să cumpere restul de șaiszeci la sută din stocul societății cu trei milioane dolari. Zaphia îi mulțumea în fiecare seară lui Dumnezeu pentru ceea ce deja agonisiseră și își implora soțul să se mai domolească, dar Abel nu putea fi oprit cu nimic în încercarea sa de a-și atinge țelul.

— Cina e gata, a strigat Zaphia cât a putut de tare.

Abel s-a făcut că nu aude și a continuat să se uite lung la fiica lui care dormea.

— Nu mă auzi? Masa este gata.

— Poftim? Da, dragă, iartă-mă. Vin imediat.

Abel s-a ridicat în picioare, fără tragere de inimă, ca să ia cina cu soția. Plapuma roșie aruncată de Florentyna zăcea pe jos, lângă pătuț. Abel a ridicat-o și a pus-o cu grijă peste scutecul în care era înfășată Florentyna. Nu voia ca ea să simtă vreodată frigul. Florentyna zâmbea în somn. Visa, oare, primul vis? s-a întrebat Abel în timp ce stingea lumina.



## 2

**Botezul** Florentynei a fost ceva de care toți care au participat aveau să-și amintească – cu excepția Florentynei care a dormit tot timpul. După slujba din catedrala Holy Name de pe North Wabash, invitații s-au îndreptat spre hotelul Stevens. Abel a rezervat un salon pentru cei peste o sută de oaspeți. Prietenul său cel mai bun, George Novak, polonezul care ocupase patul de deasupra lui pe vaporul cu care veniseră din Europa, avea să fie nașul, iar nașa una din verișoarele Zaphiei, Janina.

Musafirii au devorat cele zece feluri de mâncare tradiționale, între care nelipsitele piroște, iar Abel a stat în capul mesei primind darurile în numele fiicei sale. Printre ele au fost: o morișcă de argint, bonuri de valoare US, un exemplar din *Huckleberry Finn* și cel mai frumos din toate, un superb inel vechi, cu smarald, de la binefăcătorul necunoscut al lui Abel. Spera ca acestuia să-i fi făcut tot atâta bucurie în a-l dăruia pe cât i-a făcut fiicei sale mai târziu când l-a primit.

Spre a marca evenimentul, Abel i-a adus Florentynei un mare urs maroniu, cu ochi roșii.

— Seamănă cu Franklin D. Roosevelt, a spus George ridicând ursul în sus spre a fi văzut de toți. Se impune un al doilea botez: F.D.R.

Abel a închinat paharul și a toastat: „Pentru Domnul Președinte”, nume cu care ursul a rămas pentru totdeauna.

Petrecerea s-a terminat în cele din urmă în jurul orei trei dimineața, când Abel a trebuit să ia un cărucior de transportat lenjeria de la hotel pentru a duce toate darurile acasă. George a fluturat mâna spre Abel în timp ce acesta a apucat-o spre North Michigan Avenue împingând căruciorul.

Fericitul tată a început să fluiera și cu ochii minții vede-a fiecare moment al fericitei seri. Numai când „Domnul Președinte” a căzut pentru a treia oară de pe cărucior și-a dat el seama cât de sinuos trebuie să-i fi fost drumul când cobora spre Lake Shore Drive. A ridicat ursul, l-a vârat mai bine printre daruri și era pe punctul să încerce să meargă ceva mai drept când o mână l-a bătut pe umăr. Abel s-a răsucit gata să apere cu prețul vieții primele cadouri ale Florentynei. A rămas cu ochii pironiți pe chipul unui tânăr polițist.

— Presupun că-mi puteți da o explicație de ce împingeți un cărucior de la hotelul Stevens pe Michigan Avenue la ora trei dimineața.

— Da, domnule ofițer, a răspuns Abel.

— Ei bine, deci să începem cu ce este în pachete.

— Nu pot fi sigur de nimic altceva în afară de Franklin D. Roosevelt.

Polițistul l-a arestat imediat pe Abel suspectându-l de furt. În timp ce posesoarea darurilor dormea fără griji sub plăpă-mioara roșie din camera copiilor de la catul de sus al casei din Rigg Street, tatăl ei a petrecut o noapte fără să închidă un ochi pe o pătură ponosită, din păr de cal, într-o celulă din pușcăria locală. Dimineața, la prima oră, George și-a făcut apariția la tribunal spre a confirma povestea lui Abel.

Ziua următoare Abel a cumpărat un Buick vișiniu, cu patru uși, de la Peter Sosnkowski, care vindea mașini vechi în cartierul polonez.

Lui Abel a început să nu-i mai placă să plece din Chicago și să se despartă de prea iubită lui Florentyna nici chiar pentru



câteva zile temându-se că n-ar putea fi martor la primul ei pas, la primul ei cuvânt și la primul din orice altceva. De la nașterea fetei, el supraveghease îndeaproape tot ceea ce avea legătură cu ea, nepermițând să se vorbească vreodată poloneza în casă. Era hotărât să nu se simtă nici cel mai vag accent polonez în rostirea ei ca mai târziu să nu aibă complexe în societate.

Abel așteptase cu înfrigurare să-i audă primul cuvânt sperând că avea să fie „tata”, în vreme ce Zaphia se temea că ar putea fi vreo vorbă poloneză, care ar da la iveală faptul că, atunci când rămăneau singure, ea nu vorbea în engleză cu primul ei născut.

— Fiica mea este americană, îi explicase Abel Zaphiei, deci trebuie să vorbească englezește. Prea mulți polonezi continuă să vorbească în propria lor limbă, așa că, în mod sigur, copiii lor își vor petrece întreaga viață în partea de nord-vest a orașului Chicago fiind numiți „polonezi proști” și vor fi bătaia de joc a tuturor.

— Cu excepția compatrioților noștri care încă vor mai simți în ei un dram de loialitate față de imperiul polonez, răspundea Zaphia luându-le apărarea.

— Imperiul polonez? În ce secol te găsești, Zaphia?

— Al douăzecilea, răspundea ea ridicând vocea.

— Laolaltă cu Dick Tracy și „Faimoasele nostimade”, fără îndoială, nu-i așa?

— Halal atitudine pentru cineva al cărui țel este să se întoarcă în Varșovia ca primul ambasador de origine poloneză.

— Ți-am spus să nu vorbești despre asta niciodată, Zaphia. Niciodată.

Zaphia, a cărei engleză va rămâne iremediabil stâlcită, nu i-a răspuns, dar mai târziu l-a bârfit cu verii ei și a continuat să vorbească în poloneză când Abel nu era acasă. Ea n-a fost impresionată cu nimic de faptul atât de des menționat de Abel că cifra de afaceri a firmei General Motors era mai mare decât bugetul Poloniei.

Prin 1935 Abel era convins că America depășise criza și că Depresiunea era un lucru care aparținea trecutului, așa că a hotărât că sosise timpul să construiască noul Chicago Baron pe locul fostului Richmond Continental. A angajat un arhitect și a început să-și petreacă tot mai mult timp în Windy City<sup>2</sup> și tot mai puțin pe drumuri, pentru că ținea cu tot dinadinsul ca hotelul să fie cel mai bun din Mid-West.

Chicago Baron a fost terminat în mai 1936 și a fost inaugurat de primarul democrat Edward J. Kelly. Ambii senatori de Illinois erau dornici să-i intre în grații lui Abel fiind mult prea conștienți de puterea pe care acesta începuse s-o aibă.

— Pare de un milion de dolari, a spus J. Hamilton Lewis, senatorul mai în vârstă.

— Nu ați greșit prea mult, i-a răspuns Abel, în timp ce admira saloanele cu covoare groase, plafoanele înalte, cu stucatură și decorațiile în nuanțe de verde.

Ultimele finisări fuseseră B-urile în relief, de un verde închis, care ornau totul, de la prosoapele din baie până la steagul care flutura pe acoperișul clădirii de patruzeci și două de etaje.

— Hotelul acesta poartă deja pecetea succesului, a pus J. Hamilton Lewis adresându-se unui auditoriu de două mii de invitați, pentru că, dragii mei, este omul nu clădirea care va fi cunoscut ca Baronul din Chicago.

Abel a fost încântat de ropotul de aplauze și a zâmbit în sinea lui. Consilierul său în probleme de relații cu publicul îi sugerase această frază pe la începutul săptămânii celui care îi scria discursurile senatorului.

Abel începuse să se simtă la largul lui printre marii oameni de afaceri și senatorii de vază. Totuși, Zaphia nu se adaptase schimbării condiției sociale a soțului său, era o prezență ștearsă, se mișca printre invitați cu nesiguranță, a băut, poate, un pic mai multă șampanie ca, în cele din urmă, înainte ca masa să fie servită, să se retragă aproape neobservată

<sup>2</sup> Chicago